

Anders Bodelsen

Fejlen (1972)

De nye huse, til venstre for skinnebussen før endestationen, havde fået nye gavle. Oprindeligt havde gavlens beton været beklædt med mursten, men så var der, med et års mellemrum, sket to uheld. Første gang en af murstensgavlene skred sammen var der ingen ulykker sket, og gavlen var under ingeniørens opsyn blevet bygget op igen med mursten, men mere omhyggeligt. Årsagen til fejlen var ikke rigtig blevet fastlagt. Et år efter skred en gavl et andet sted. Og denne gang faldt det sig så uheldigt, at en ung pige i en bil netop passerede og blev dræbt. Nu kom sagen på avisernes forsider, og ingeniøren udtalte, at han stod helt uforstående; ganske vist var muren skredet i en voldsom storm, men den var konstrueret til langt større belastninger end den nogen sinde skulle kunne komme ud for i det danske klima. Når betongavlene overhovedet var blevet beklædt med mursten, forklarede han, skyldtes det æstetiske hensyn, det så mere dansk ud. Sagen ville nu blive undersøgt til bunds. Et par uger senere meldtes ingeniøren bortgået i deprimeret tilstand, og et par uger senere igen blev hans lig fundet i en skov. Nu var gavlene beklædt med sorte skiferplader, og disse sorte felter i martseftermiddagens sene solskin fik Hugo til at tænke flygtigt på gravsten.

Klokken var kvart over fem og han havde kun et enkelt ærinde på hjemvejen, så han trak roligt sin cykel over motorvejsbroen og ned på butikstorvet. Lisbeth havde et par dage rykket ham for fotografierne, hun kunne ikke hente dem for det var ikke hende der havde bon'en. De havde fundet kameraet frem ved forårsoprydningen og opdaget der var seks optagelser tilbage af de seksogtrediv. Så havde de fotograferet hinanden på altanen og taget et enkelt billede indendørs af den fint ny-opryddede stue på et halvt sekund og kameraet anbragt med fast underlag i vindueskarmen så det ikke skulle ryste. Hvad der var på de første tredive billeder kunne de ikke rigtig huske, de havde forsømt fotograferingen et par år, og gættede på at der ville dukke billeder op fra de tidligere sommerferier i deres ægteskab, strandbilleder

og den slags. Nu hvor de ventede sig ville der blive anderledes brug for kameraet.

For at spare tid havde Hugo bedt om at få alle de vellykkede billeder kopieret med det samme, 9 x 12, halvformat og uden
5 ramme. Billederne lå parate til ham, og han studerede dem fra en ende af. Ganske rigtigt, de første billeder var fra deres tidligere ferier, Lisbeth med kort hår, i badedragt, foran sommerhuset, og også han selv i det par badebukser som under uforklarlige omstændigheder var blevet væk den følgende vinter. Sidst i rækken
10 kom de fem billeder fra altanen og det ene indendørsbillede, som trods den lange optagelsestid var blevet noget underbelyst. Men midt i rækken var der tre billeder som ikke havde det fjerneste med Hugo og Lisbeth at gøre. Der måtte være sket en fejl, de måtte stamme fra en helt anden fotografs optagelser og Hugo
15 gjorde ekspedienten opmærksom på fejlen.

Ekspedienten betragtede de tre billeder. Så lagde han negativerne over diskens oplyste glastrude og så op på Hugo igen.

– Det er skam Deres billeder, sagde han. 28, 29, 30. De ligger midt i rækken.

20 – Men jeg har aldrig taget de billeder.

– Negativerne er Deres, sagde ekspedienten. Kan De ikke have lånt Deres kamera ud?

– Ikke det jeg husker.

– Der er ikke sket nogen fejl fra vores side. Ekspedienten
25 vendte negativerne om så Hugo kunne se. Billederne stammer fra Deres rulle.

– Jeg forstår ikke et muk, sagde Hugo. Vi har aldrig i livet taget de billeder.

– Vores ordre gik ud på at fremkalde alle de vellykkede billeder, sagde ekspedienten. Kan det slet ikke tænkes, at De har lånt
30 Deres kamera ud?

– Det ville jeg kunne huske. Kunne det ikke tænkes, at De har blandet to kunders ruller sammen?

– De kan selv se billederne er på samme rulle. Hvis De ikke
35 har taget dem selv, har De nok alligevel lånt kameraet ud, skal De se. Eller også har De glemt at De har taget de billeder. Vi er så ofte ude for kunder, der helt har glemt hvad de har taget.

40 Hugo var i tvivl, og han løste tvivlen ved at tage alle billederne med sig og betale for dem. Selv havde han ikke lånt kameraet

des
ede
den
fra
ere
et,
ige
en
le,
st.
ste
de
go
ne
er

2

- 4)

4)

- 4)

- Nej, de var på samme rulle.
– Vi har aldrig taget de billeder.
– Nej, vel?
– Kan du forklare det? Din bror?
5 – Jeg har aldrig lånt ham kameraet. Og hvorfor skulle han . . .
– Det samme sagde jeg til mig selv. Vi *kan* ikke have taget
de billeder og have glemt det?
– Udelukket, sagde Lisbeth.
– Godt. Så har nogen alligevel hugget eller forbyttet kameraet,
10 taget de tre billeder og afleveret det igen. Anden forklaring kan
jeg ikke se.
– Det kan være sket ved en fejl.
– Ja, sagde han usikkert. Det kan være sket ved en fejl.
– Det er alligevel uhyggeligt.
15 – Det er uhyggeligt at der kan ske sådanne fejl, mener du?
– Det er uhyggeligt, at nogen kan finde på at tage sådan nogle
billeder.
– Det ved man jo fra aviserne.
– Ja, men det er noget andet når de begynder at dukke op
20 i ens eget kamera, hvordan det så er gået til.
Han var ikke helt enig med hende, han syntes det uhyggelige
var, at han faktisk ikke kunne finde frem til en fornuftig forklaring
på hvordan det var gået til. Men han gav hende ret for nu kunne
de ikke længere sidde og kigge på de uhyggelige billeder. De
25 brændte både dem og negativerne i det store askebæger på sofabor-
det.
Lugten af de brændte negativer holder sig i lejligheden endnu.